

РЕШЕНИЕ
№ 14750
София, 02.12.2010
В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на тринадесети октомври две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНДРЕЙ ИКОНОМОВ
ЧЛЕНОВЕ: ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА
МАРИЕТА МИЛЕВА

при секретар Илиана Иванова
и с участието на прокурора
изслуша докладваното от председателя АНДРЕЙ ИКОНОМОВ
по адм. дело № 4766/2010.

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД). Образувано е по жалба на министъра на вътрешните работи на Република България (министъра/ът), против Решение № 89/03.02.2010 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД, Комисията).

По делото липсват данни за точната дата на връчване на обжалваното решение на КЗЛД на министъра, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима.

С обжалваното решение Комисията е констатирала, че министърът обработва незаконосъобразно личните данни на Б.К.Т. в нарушение на разпоредбите на чл. 2, ал. 2, т. 2, т. 3, т. 5 и т. 6 от ЗЗЛД по повод съхранението в АИС "Централен полицейски регистър" информация относно Заявителски материал (ЗМ) № 04734/07.06.2004 г. в 02 РПУ Плевен. На основание чл. 10, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД Комисията е издала задължително предписание на министъра: На основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД във вр. с чл. 159, ал. 5 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), да бъдат заличени от АИС "Централен полицейски регистър" личните данни на Б.К.Т. по ЗМ №04734/07.06.2004 г. в 02 РПУ Плевен.

Недоволен от решението, министърът го обжалва чрез процесуалния си представител. Счита същото за нищожно, алтернативно - за незаконосъобразно поради допуснати нарушения на материалния закон при постановяването му и противоречие с целта на закона. Моли отмяната му.

Ответната страна - КЗЛД, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Заинтересованата страна – Б.К.Т., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира за направените разноски.

Върховният административен съд, състав на Пето отделение (ВАС), за да се произнесе, прие за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с извършено от Б.К.Т. престъпление по чл. 343б, ал. 1 от Наказателния кодекс, в 02 РПУ Плевен е регистриран ЗМ № 04734/07.06.2004 г. С Решение № 5940/24.09.2004 г. постановено по н.д. № 265/2004 г. по описа на Плевенския районен съд, за извършеното престъпление на Б.К.Т. е наложено административно наказание "глоба" и лишаване от право да управлява моторно превозно средство. Наказанието е отразено в информационните масиви на Министерство на вътрешните работи (МВР).

С молби вх. № 3547/30.06.2009 г. и № М-2541/13.07.2009 г. до министъра, Б.К.Т. е поискал да бъде заличена информацията, съхранявана по ЗМ за него, поради изтекла давност. В качеството на администратор на лични данни, с Решение № I-19065/11.08.2009 г. министърът е отказал, позовавайки се на чл. 51, ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

След постановения отказ, Б.К.Т. е подал жалба вх. № на МВР 8681/09.09.2009 г. против него, заведена във ВАС с вх. № 14975/18.09.2009 г. По жалбата е образувано а.д. №13062/2009 г. Междувременно, Б.К.Т. е сезирал КЗЛД с Жалба вх. № Ж-89/02.12.2009 г. Направил е искане да се извърши проверка и се дадат задължителни предписания на министъра за заличаването на личните му данни, съхранявани от МВР. Комисията е разпоредила проверка в Специализирана административна дирекция "Комуникационни и информационни системи" на МВР и такава е била извършена на 07.01.2010 г. На същата дата е съставен и Констативен акт (л. 44 от преписката) от който е видно, че за Б.К.Т. в системата има данни като "потърпевш", "извършител" и "проверен" за престъпление, включително процесуални действия по образуване, разследване и прекратяване на досъдебни производства против него. Изготвена е разпечатка на данните на хартиен носител, приложена към административната преписка. Данните като "извършител" за лицето са във връзка със ЗМ №04734/07.06.2004 г.

При така установеното, КЗЛД е съобщила в решението си, че обработката на личните данни за Б.К.Т. е извършено за целите на обществения ред. В тези случаи, на основание чл. 1, ал. 5 от ЗЗЛД, контролът по обработването им е възложен на съответния държавен орган. В същото време Комисията не губи правомощията си по чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД и чл. 165 от ЗМВР - да контролира защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни и при осъществяването на достъпа до тези данни.

А.д. № 13062/2009 г. по описа на ВАС е прекратено с Протоколно определение на съда от 12.05.2010 г. ВАС, след като е установил, че по повод жалбата на Б.К.Т. пред КЗЛД е постановено нейно Решение № 89/03.02.2010 г., което е обжалвано и е образувано настоящото дело и на основание чл. 39, ал. 3 от ЗЗЛД, е оставил жалбата на Б.К.Т. против решението на министъра без разглеждане и е прекратил производството делото.

При така установеното от фактическа страна, жалбата на министъра се явява неоснователна.

Обжалваното решение е постановено от Комисията, като компетентен административен орган, овластен съгласно ЗЗЛД. При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Материалният закон е приложен правилно и актът не противоречи на целта на закона.

Доводите на процесуалния представител на министъра за нищожност на решението се основават на обстоятелството, че в един период от време е имало образувани производства по идентични жалби на Б.К.Т. пред ВАС и пред КЗЛД.

Твърди се, че съгласно чл. 32, ал. 4 и чл. 33, ал. 1 от ЗЗЛД, удовлетворяването на искане за заличаване на събрани лични данни и отказът за същото, представляват произнасяне на администратора на лични данни с индивидуален административен акт. По посочената причина и на основание чл. 129, ал. 1 от АПК е следвало КЗЛД да изпрати материалите на ВАС за решаването на спора. Произнасяйки се по жалбата на Б.К.Т., тя е действала без да има необходимата материална компетентност, поради което решението ѝ е нищожно. Доводът е неоснователен. ЗЗЛД е предвидил два начина за защита на личните данни на гражданите. Единият от тях - този по чл. 38, предвижда право на физическите лица да сезират КЗЛД, а вторият - по чл. 39 - да обжалват те актовете на администратора на лични данни пред съда. В случая, предвид обстоятелството, че Комисията не е висшестоящ административен орган на министъра, не са налице условията на чл. 129, ал. 1 от АПК, задължаващ съединяване на жалбите и съответните производства в едно, подведомствено на съда. С Протоколното определение от 12.05.2010 г. на ВАС за прекратяване на производството по ад. № 13062/2009 г., образувано против Решение № I-19065/11.08.2009 г. на министъра, необжалвано и влязло в сила, фактически е изключена възможността за едновременното, но противоречиво произнасяне на КЗЛД и ВАС по жалбите на Б.К.Т. Понастоящем единственото производство е настоящото, за проверка законосъобразността на решението на Комисията.

Доводите за незаконност на решението на Комисията са развити в насока, че в случая не се касае за лични данни на Б.К.Т., обработвани с оглед неговата личност, а такива, непосредствено свързани и отнесени към конкретен ЗМ, което по същество било досъдебно производство; не са съобразени разпоредбите на Инструкция № Из-1269/03.07.2009 г.; информацията попада в хипотезата на чл. 159, ал. 2 от ЗМВР; заличаването на лични данни, обработвани по ЗМ следва да бъде извършвано по реда на чл. 159, ал. 5 и 6 от ЗМВР; чл. 159, ал. 2, т. 4 от с.з. предоставя възможност за съхранението на въпросните лични данни в срокове, определени от администратора на лични данни. Предвид липсата на такива определени срокове, те могат да се съхраняват без ограничения. Така изложените доводи също са неоснователни.

Видно от приложената по делото разпечатка от АИС "Централен полицейски регистър" е, че там съхраняваните лични данни са имената, ЕГН, пол, местоживеене, номер на лична карта и други, които са именно "лични" по смисъла на ЗЗЛД и касаят личността на Б.К.Т., независимо от това по какъв повод са събрани и за какви други цели ще се използват.

Съгласно чл. 159, ал. 5 от ЗМВР, "Личните данни по ал. 2 и 3 се заличават, ако вече не съществува причина за тяхното запазване съгласно закона или в изпълнение на съдебен акт". Събирането на данни за Б.К.Т. е било необходимо във връзка с наказателното му преследване за извършено от него престъпление. За него е наложено наказание от съда, то е изпълнено и давностните срокове са изтекли, поради което последващото съхраняване и обработване на тези лични данни е без законово основание или по-точно - недопустимо, предвид отпадане на основанието за събирането им и липса на причини за тяхното запазване. В същата насока е нормата на чл. 9, т. 6 от Инструкция № Из-381/10.03.2009 г. за реда за обработка на лични данни в МВР (обн. ДВ бр. 23/2009 г.).

В изричния отказ на министъра да заличи съхраняваните лични данни на Б.К.Т., съдържащ се в Решение № I-19065/11.08.2009 г., той се позовава на чл. 51, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Последното е неточно, тъй като нормата урежда правото на МВР да извършва "изграждане и поддържане на информационни фондове, в които се събира, обработва, съхранява, анализира и използва информация, придобита при или по повод изпълнение

на дейностите", което съставлява първият етап от събирането и съхраняването на личните данни. Това съхраняване не може да е неограничено във времето, както се твърди в акта на министъра. Нормата на чл. 159, ал. 2, т. 4 от с.з. ограничава съхранението и обработката със срокове, определени от администратора на лични данни. Т.е. тя вменява задължение за министъра в последното му качество, да определи срокове за съхраняването на личните данни. В същата насока е и чл. 159, ал. 5 от закона, предвиждащ, че "Личните данни по ал. 2 и 3 се заличават, ако вече не съществува причина за тяхното запазване съгласно закона...". Липсата на "определени от администратора срокове" е по вина на министъра, тъй като той не е изпълнил законовото си задължение. Недопустимо е от това неизпълнение, сам той да черпи права, нарушаващи личните права на гражданите в РБ. В подобни случаи, когато липсва специална норма, следва да се приложат общите такива на чл. 2, ал. 2, т. 2 и 3 от ЗЗЛД. Там въведената забрана не позволява допълнителното обработване на лични данни за цели, различни от тези, за които те са първоначално събрани.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

По делото е направено искане от процесуалния представител на заинтересованата страна Б.К.Т. за заплащане на направените от него разноски. Предвид правните изводи на ВАС то се явява основателно. По делото обаче липсват представени доказателства за извършени разноски пред съда, поради което искането като недоказано искането следва да се отхвърли.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, Върховният административен съд, състав на Пето отделение

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на вътрешните работи на Република България против Решение № 89/03.02.2010 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОТХВЪРЛЯ като недоказано искането на Б.К.Т. от гр. Троян да бъде осъдено Министерство на вътрешните работи да му заплати направени разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението на страните пред 5-членен състав на Върховния административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Андрей Икономов

ЧЛЕНОВЕ: /п/ Илияна Дойчева

/п/ Мариета Милева